

İslam Nedir Münafık Kime Denir

– safdeha · 20 Ağustos 2019

İslam kelimesi gönülden teslim olmak demek olan “istislam” kelimesinden türemiştir. Allah’a tam bir teslimiyet içinde olduğundan, Müslüman’ın nefsi, heva ve hevesi, doğası ve şeytanı yoktur. Kişinin bilmediği konuda susması bilgi demektir, bilmediği şeyi kabul etmesi de İslam’dır. Bildiğini uygulamayan kimse iyice ezberlemiş ve anlamını özümsemiş dahi olsa bilgisiz demektir. Tevekkülde sebeplere bağlanmaz. Melekler dışını Allah ise içimizi gözetler. Allah dostları sağır ve kördür. Günah nefsin varlığı, kulluk ise yokluğudur. Kulluk, emre uymak, yasaktan kaçmak ve sıkıntıya katlanmak demektir.

Nasıl davranırsan sana da öyle davranılır. Siz nasılsanız öyle yönetilirsiniz. Allah(c.c.) “... Bir topluluk kendini değiştirmedikçe, Allah onların başındaki sıkıntıları değiştirmez.”(Ra’d/11)

Mirasçılık bilmekle, bildiğiyle amel etmekle ve amelinde ihlâslı olmakla gerçekleşir. Allah’ı seven kimse onun misafiri demektir. Ancak nefsini tanıyan kimse Rabbini tanıyabilir. Allah(c.c.) kulunu, kuluna muhtaç olduğu için değil, rahmet ettiği için sever.

Takvanın özü, “kalbinde taşıdığın her şeyi bir tabağa koyup, çarşıda dolaştırman ve tabağın içinde taşıdığın hiçbir şeyden utanç duymamandır.”

Hükmü çoktan verilmiş şey değişmez. Kısmet ise çoktan bitirilmişdir, ne eksilir nede artar. Kısmetinin artmasını, eksilmesini, hemen gönderilmesini ya da geciktirilmesini isteyenler ise delilerdir. Sana ait olan mutlaka seni gelip bulacaktır. Başkasına ait olan ise asla sana gelmez. Güzel bir düşünceye bağlı olarak dünya malı toplanabilir.

Peygamberlerin mucizeleri açıktır, velilerin kerametleri ise gizlidir. Onlar peygamberlerin mirasçılarıdır. Allah’ın dinini ayakta tutar, insan ve cin şeytanlarından korurlar. İnançlı kimsenin kalbi insanlardan, aileden, maldan ve çocuktan bütünüyle kopuktur.

Nefis kaderi öne çekerek çalışmayı bırakır, tembellik eder. Kaderi bahane etmek tembellerin dayanağıdır. Kader ancak emir ve yasaklar dışındaki konularda bahane edilebilir. Kendi yanlış hareketlerinde kaderi suçlama. Senin bu suçlaman kabul edilmez.

Peygamberimiz(sav) “Bir şeye karşı sevgi beslemen seni kör ve sağır eder.” Daima çalış. Çünkü dünya çalışma yurdudur(emekli olma değil), ahret ise çalıştığının karşılığını alma, bağış ve bahşiş yurdudur. Çalışıp kazanmak bütün peygamberlerin mesleğidir. Arzu ve istekle yemek yeme. Çünkü bu, kalbini Rabbinden ayıran perdedir. Haram lokma yemek kalbi öldürür, helal lokma ise diriltir. Namaz ve oruç sofradaki sirke ve bakladır, yemek bu ikisi dışındakilerdir. Peygamberimiz(sav) “Dünya sevgisi bütün

hataların başıdır” heva ve şehvet sebebiyle dünyanın mubahlarından yararlanmak sizi Allah’tan oyalar. Peygamberimiz(sav) “Dünya gerçek iman sahiplerinin zindanıdır.” Zenginlik Allah’la yetinmek ve onunla bağ kurmak demektir. Fakirlik ise Allah’tan uzak kalmak ve başkalarıyla yetinmek demektir.

Binaların yıkılması hep oturanlar tarafından işlenen günahlar sebebiyledir. Görmez misin ki virane yerler hep oturanların işlemiş olduğu günahlar sebebiyle tarumar edilmiştir. Günah işlendiğinde sana bir yıkım gelir. Önce bedenın yıkılır, sonra dinin. Körlüğe, kötürümlüğe, sağırlığa ve bitkinliğe duçar olursun. Türölü türölü hastalıklar gelir. Fakirlik gelir ve evini yıkar, seni dostuna, düşmanına muhtaç eder.

Dünyayı düşünmek bir ceza ve perdedir. İmanın eksikse rızık peşinde koşarsın, yeterli ise oturur, aramaya ihtiyaç duymazsın, imanın olgunlaşmamışsa uyur, düşünmeye bile gerek duymazsın. İşin esası Allah korkusudur. Allah’tan korkmuyorsan dünyada da, ahrette de güvende değilsin. Kalbinden dünya kaygılarını yok et.

İslam böylesi mükemmelken münafık ne der, nasıl bize ulaşır, bizi nasıl etkiler bir ona bakalım;

Münafığın dili bilgi doludur ama kalbi boştur. Onun bütün bilgisi dilindedir. Bundan dolayı sevgili Peygamberimiz(sav) “ Ümmetim hakkında en çok korktuğum şey dili laf yapan münafıktır.”

Münafık diliyle ve başıyla konuşur. İnsanların yanındayken Allah’tan utanıyor gibi gözükür, yalnız kaldığında ise yüzüzleşir. Gösteriş ve iki yüzlülük yapar ve salih bir veli kılığına bürünerek dini kullanarak dünya malı elde ederler. Din adına çok çalışırlar, yalnızca yorgun düşerler.

Münafık, insanları Allah’a çağırmaz, kendine çağırır. O, dünya zevklerinin peşinde ve insanlar tarafından kabul edilme sevdasındaadır.

Yiyeceği borç olarak temin etmek münafıklıktır, sanatıyla, alın teriyle elde etmek sünnettir.

Cami içinde münafık kafes içinde kuş gibidir. Dinin zahir (beden dışında kalan) hükümleri onun kafesidir.

Allah, dilediğini üstün kılar, onları çağırır ... İnsanların kalplerini kullarından dilediği birinin üzerinde birleştiren ve yetki veren bizzat o olmasına rağmen; münafık sergilemiş olduğu iki yüzlülükle insanların kalplerini kendi üzerinde birleştirmeyi amaçlar, ancak bundan bir sonuç alamaz.

Sonuçta, Münafık perdenin görünen yüzünde değil, perdenin görünmeyen ardında durur. Kimse münafık kimdir diye ne araştırır, ne de şu kişi der, diyebilir. Onun ortaya çıkması için İslamı tam manasıyla yaşamak gerekir. Yani su duru gibi görünür ama altında ki çamuru ancak, elini içine sokan görür. O çamuru o kadar az kişi bilir ki, içinde yürümek isteyene dur der İslam, Münafık ise yürü der.

Eğer kişi batıyorsa, münafık onun batmasını izler, yürümeyi sen istedin ve bu kaderin der. İslam ise onu o bataklıktan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapar. Öğüt verir, tövbe ettirir, yedirir, içirir ve ilahi mesajıyla yaşatır ve korur. Münafığın peşinden gitmemek için, Kur'anı kaynağından okuyarak öğrenmeli ve yaşamalıdır.

Son kelam,

“Münafıklardan ölen hiçbirine asla namaz kılma ve kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah'ı ve Resûlünü inkâr ettiler ve fasık olarak öldüler.” Tevbe 84

Saffet Kuramaz

not : Kaynak El-Fethur-Rabbani-Sohbetler, Abdulkadir Geylani